

ὁμως ν' ἀκούσετε πῶς δὲν ἀναγνώρισε τὸν ἑαυτό του. Δὲν θὰ τὸ πιστέψετε μὰ εἶναι ἀλήθεια. Οἱ νατιβοὶ δὲν κυττάζονται σὲ καθρέφτες — καὶ σ' αὐτὸ μοιάζουν μὲ τὸ σκυλάκι μου ποῦ ὅταν βρεθῇ ὀμπρὸς στὸν καθρέφτη χαλνᾷ τὸν κόσμον στὸ ξεφωνητό.

5 καὶ 6) Εἶναι καλυθάκι στὸ ἐσωτερικὸ καὶ μιὰ βάρκα στὸ κανάλι.

7) Δὲν ξέρω ἂν θ' ἀποφασίσετε νὰ δείξετε στοὺς ἀναγνώστεις σας πῶς ντύνονται τὰ παιδιὰ ἐδῶ στὶς Ἰντίες. Τὸ βρῖσκω φυσικὸ νὰ σᾶς στείλω αὐτὴ τὴ φωτογραφία, γιατί πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ; Δὲν εἶναι φυσικὴ καὶ τυπικὴ;

Τὰ νατιδάκια εἶναι τὰ πιὸ θεότρελλα παιδάκια ποῦ ἔχω δεῖ. Ευπνά, πονηρά ἀλλὰ ὄχι ἄτακτα, τὸ διασκεδαστικώτερον εἶναι νὰ τὰ βλέπη κανεὶς νὰ παίζουν foot - ball. Δηλαδή νομίζουν πῶς παίζουν κλωτσιῶντας μιὰ μπάλα. Τρέχουν 10, 20, 40 μαζί, σκουντιοῦνται καὶ συχνὰ πέφτουν, σωριάζονται. Γυμνά κορμιὰ ἀνακατωμένα, μ' ἓνα πόδι ξεπεταμένο ἀπὸ κεῖ, ἓνα χέρι ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος. Καὶ μὲ μιᾶς σηκώνονται μὲ γέλοιο καὶ κακὸ γιὰ νὰ ξανακλωτήσουν τὴ μπάλα. Μοῦ κάνει ἐντύπωση πῶς ἀγαπιοῦνται μεταξὺ τους. Ποτέ δὲν εἶδα παιδιὰ νὰ βρίζονται ἢ νὰ δέρνονται. Πρέπει νὰ πῶ κι' αὐτό. Ποτέ δὲν τὰ εἶδα νὰ βασανίζουν τὰ ζῶα, ποτέ νὰ μαδοῦν τὰ δεντράκια ποῦ γεμίζουν τὰ πεζοδρόμια τῆς Καλκούττας. Αὐτὰ εἶναι προτερήματα ποῦ παιδάκια σὲ πιὸ πολιτισμένα μέρη δὲν ξέρουν τί θα ποῦν.

Μὲ ἀγάπη

ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΡΥΛΛΟΥ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ γρύλλε μου, ποῦ τραγουδεῖς γλυκά,
Πόσες φορὲς 'ς τοῦ κήπου της τὴν πειό κρυφὴ γωνιά
Δὲν ἄκουσες 'ς τὴ σιγαλιὰ τὰ λόγια της τὰ μυστικὰ
Καὶ τὰ φιλιὰ ποῦ τὰ 'σβυσεν ἡ μαύρη λησμονιά.

Γιὰ μένα τὸ τραγοῦδι σου 'περνοῦσε αἰθέρια μουσικὴ,
Καὶ τώρα ποῦ 'ς τὸ στήθος μου νοιώθω βουνὸ τὴ λύπη
Ἄχ! ἡ φωνή σου, γρύλλε μου, μοιάζει ἀρμονία νεκρικὴ
Γιὰ κάποιον ποῦ δὲν πέθανε, μὰ ἀπ' τὴν καρδιά μου λείπει.

Σύνορη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ